

Arrest

nr. 200 895 van 8 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. en LIPPENS T.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 9 november 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat T. LIPPENS *loco* advocaat D. ANDRIEN, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 oktober 2016 en hebben zich vluchteling verklaard op 28 december 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 18 januari 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 7 augustus 2017.

1.3. Op 6 oktober 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Inzake A.A.M.S.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het dorp Naslat Amudin, provincie al Miniya, de Egyptische nationaliteit te bezitten en een Kopt (christen) te zijn. Uw ouders, twee broers en twee zussen, zijn daar nog steeds woonachtig.

In 2008 hebt u uw bachelor in handel aan de universiteit van Asyout behaald en sinds 2009 kon u aan de slag als boekhouder in het bedrijf 'Raskum', waarvoor u werkte tot uw vertrek uit het land op 9 oktober 2016. Omwille van uw werkzaamheden verbleef u in Cairo bij een tante, doch u keerde geregeld naar uw dorp terug. In 2012 bent u in het huwelijk getreden met S.(...) E.(...) I.(...) M.(...) (CG X; OV X), eveneens Kopt, en jullie hebben twee kinderen.

Na de geboorte van jullie dochtertje, D.(...), op 28 maart 2016 werd al snel duidelijk dat ze te kampen had met medische problemen. Jullie namen contact op met alle ziekenhuizen in al Miniya, maar toen de bevoegde personen aldaar de documenten van uw dochtertje zagen, lieten ze u weten dat er op dat moment geen plaats voor haar was en dat ze u zouden contacteren wanneer er een bed vrijkwam. Een maand na de geboorte van jullie dochter huurden jullie vervolgens een appartement in Cairo en contacteerden daar andermaal alle mogelijke ziekenhuizen, doch telkens nadat jullie de identiteitsdocumenten en de stukken in hoofde van jullie dochter hadden getoond, werd er jullie meegedeeld dat er geen plek voor haar beschikbaar was. U wijt dit aan het gegeven dat jullie christenen zijn. Uiteindelijk vonden jullie, toen jullie dochter drie maanden oud was, via uw collega's een privékliniek die bereid was haar op te nemen, doch dit was een dure aangelegenheid en de medische situatie van uw dochter is complex en in het ziekenhuis was men niet in staat haar op een adequate manier te behandelen.

U en uw echtgenote besloten bijgevolg het land te verlaten, u nam verlof op uw werk en met jullie eigen paspoorten en een 'medisch visum' kwamen jullie op 9 oktober 2016 naar België, waar u twee keer uw visum kon verlengen. U wou eigenlijk een visum met hetwelk u veelvuldig kon reizen tussen België en Egypte, doch dit werd u geweigerd. U werd op uw werk ontslagen omdat u niet naar Egypte was teruggekeerd en uw werk had hervat. Jullie dienden hier met de hulp van jullie advocaat een aanvraag 9ter in, maar tot op heden hebben jullie nog geen antwoord. Uiteindelijk dienden u en uw echtgenote hier op 28 december 2016 een asielaanvraag in.

U geeft aan, behalve het feit dat jullie dochter omwille van jullie geloof niet de nodige medische verzorging kreeg, als Kopt al eens op de metro te zijn lastiggevallen, u werd bespuugd en verwijst naar het gegeven dat christenen worden uitgescholden, mannen van omliggende dorpen plaats vatten in de buurt van de kerk en jullie vrouwen proberen te versieren en jullie in dezer niets durven ondernemen omdat ze anders versterking bij elkaar gaan trommelen. U verwijst ook nog naar het gegeven dat moslims wel eens naar jullie dorp komen en jullie aanvallen en gezien jullie huis aan het begin van het dorp ligt, zijn jullie de eersten die weglopen en zich opsluiten in hun huis. De laatste keer dat dit gebeurde was in 2015 en toen u het land verliet 'deden ze dit om de vier of vijf maanden', zo stelt u. U geeft aan dat de autoriteiten in dezer niets ondernemen, integendeel. De staatsveiligheid zou de Kopten te verstaan geven dat indien ze het niet bijleggen met hun belagers, ze zullen worden gearresteerd. Zelf hebt u dit nog niet meegemaakt, zo geeft u aan. Ook uw echtgenote stelt dat wanneer jullie naar de kerk gingen, men probeerde haar op een onbetamelijke manier aan te raken, dat ze wel eens bespuugd werd en ze met haar diploma geen werk kon krijgen louter omdat ze christen was. Een neefje van haar, die een heel goed voetballer was, werd niet toegelaten tot de voetbalclub omdat de coach geen christenen wenste op te nemen.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit

een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo hebt u in kader van uw gehoor ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat u uw land hebt verlaten omwille van de medische toestand van uw dochtertje. U zegt letterlijk 'we kwamen naar België omdat onze dochter ernstig ziek is. We hopen dat de dokters hier haar kunnen helpen. Mijn dochter is nog jong en het is te vroeg om de juiste medische diagnose te stellen'. U voegt toe dat dit de enige reden is waarom u en uw echtgenote asiel aanvroegen (Vragenlijst CGVS, vraag 3 punt 5). Ook uw echtgenote beaamt in haar gehoor op DVZ deze feiten, zo stelt zij 'de enige reden waarom we naar België kwamen was om hulp te zoeken voor onze dochter' (Vragenlijst CGVS echtgenote vraag 3 punt 5). Ten overstaan van het CGVS verwijzen u en uw echtgenote nog steeds naar de medische problemen van jullie dochter, doch geven jullie een hele andere wending hieraan. Zo stellen jullie plots dat jullie dochter in Egypte de nodige medische verzorging ontzegd werd omwille van haar en jullie religie. Jullie stellen verschillende ziekenhuizen te hebben geconsulteerd opdat ze jullie dochter zouden opnemen, doch, zo geven u en uw echtgenote aan, zodra men in deze ziekenhuizen op de hoogte kwam van het gegeven dat jullie christenen waren, werden jullie met een smoes wandelen gestuurd (CGVS p.3-4; CGVS echtgenote p.3-4). U met deze toch wel opvallende 'toevoeging' geconfronteerd, antwoordt u 'deze vragen werden niet aan mij gesteld, ik wist niets over de asielprocedure, alles wat me interesseerde was een ziekenhuis en onderdak. Mijn advocate heeft me dan verteld over de asielprocedure en ze zei dat ik alles moest vertellen' (CGVS p.4). Uw echtgenote geconfronteerd met deze bevinding geeft een gelijkaardig antwoord: 'omdat we het niet wisten en we wisten niet wat we moesten verwachten, maar IS heeft al Miniya bereikt, daarna werden vier tot vijf kerken tot ontploffing gebracht, ook vanwege de Samuel kerk hebben we besloten asiel aan te vragen en onze advocate zei dat we over alles moesten vertellen' (CGVS echtgenote p.4). Het hoeft geen betoog dat deze plots andere wending in jullie verklaringen totaal niet geloofwaardig is. Moesten jullie ervan overtuigd zijn dat jullie religie aan de grondslag lag van de weigering van de Egyptische ziekenhuizen om jullie dochter op te nemen, dan kan het toch niet anders dan dat jullie dit zeer expliciet zouden hebben vermeld in jullie gesprekken ten overstaan van DVZ. Immers, in deze versie van de feiten ligt jullie religie aan de grondslag van jullie vertrek en is het, en zoals reeds werd aangestipt, totaal niet geloofwaardig dat jullie dit niet onmiddellijk ten berde zouden hebben gebracht.

Het ongeloofwaardig karakter van dit aspect van jullie verklaringen wordt nog onderstreept door het gegeven dat jullie ten overstaan van DVZ allebei duidelijk te kennen gaven dat jullie, wanneer jullie dochter aan de beterhand zou zijn, er geen graten in zagen naar jullie land van origine terug te keren (Vragenlijst CGVS vraag 3 punt 4; Vragenlijst CGVS echtgenote vraag 3 punt 4). Moest effectief jullie religie aan de grondslag liggen van jullie vertrek, kan er ook in dit kader verwacht worden dat jullie ten overstaan van DVZ jullie antwoord zouden hebben genuanceerd. Bovendien verklaarden zowel u als uw echtgenote uitdrukkelijk nooit problemen met andere burgers in uw land te hebben gekend, dit in tegenstelling tot uw verklaringen te zijn lastiggevallen in de metro/bus, dat u bespuugd werd en jullie zich geregeld in jullie huis dienden op te sluiten omdat jullie dorp werd aangevallen (CGVS p.4-5). Ook uw echtgenote geeft aan dat ze bespuugd werd omdat ze geen hoofddoek droeg en ze wel eens op onwelvoeglijke wijze werd aangeraakt en verwijst ze nog naar het gegeven dat ze als christen geen job kon krijgen (CGVS echtgenote p.3). Jullie met deze omissies geconfronteerd, antwoordt u dit niet te hebben verteld omdat u niet zou hebben geweten wat er van u werd verwacht en u zich volledig op uw dochter concentreerde (CGVS p.5). Ook uw echtgenote stelt dit effectief niet te hebben vermeld omdat ze zich volledig op haar dochter concentreerde en ze niet wist wat er haar te wachten stond. Jullie advocate zou jullie hebben aangeraden te praten over deze incidenten (CGVS echtgenote p.4-5). Andermaal kunnen deze toevoegingen niet overtuigen daar, en zoals reeds in een bovenstaande paragraaf werd uiteengezet, er van jullie verwacht kan worden, zo deze incidenten op waarheid berusten, deze onmiddellijk ter sprake te brengen. Deze gebeurtenissen vormen immers een fundamenteel onderdeel van jullie vrees bij terugkeer. Dat u deze niet spontaan, al is het maar in het kort, zou hebben vermeld bij DVZ, is veelzeggend.

Wat betreft de medische problemen van jullie dochtertje, en ter staving waarvan u een aantal medische attesten neerlegt, dient opgemerkt dat dit gegeven hier totaal niet ter discussie staat, maar voor de beoordeling van medische motieven dienen jullie, en zoals jullie ook gedaan hebben, te richten tot de geijkte procedure (zie document opgenomen in schrijven van advocaat, dd. 13 juli 2017).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan jullie de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Ter ondersteuning van jullie asielaanvraag leggen u en uw echtgenote volgende documenten neer: jullie beider paspoorten en deze van jullie kinderen, jullie beider identiteitskaarten, geboorteaktes van uw echtgenote, zoontje en dochtertje, jullie huwelijksakte, jullie beider universitaire diploma's, foto's van jullie dochtertje. Al deze stukken hebben betrekking op uw jullie identiteit, religie en opleiding, gegevens die hier niet ter discussie staan. Verder leggen jullie een aantal artikels/foto neer over incidenten waarin christenen het slachtoffer waren van geweld en waaruit blijkt dat de overheid niet bij machte is bescherming te bieden. Niet alle door u in dit kader aangeboden artikels werden door het CGVS ingehouden omdat hierin niet over jullie persoonlijk bericht werd. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie beweerde problemen en gezien deze stukken geen betrekking hebben op jullie persoon, voegen ze niets toe aan jullie asielaanvraag. Wat betreft uw berichten op facebook (zie vertaling toegevoegd aan groene map) waarin u vertelt wat u meemaakte, zijn dit louter uw verklaringen, niets meer en niets minder. Verder nog een chatbericht tussen uw echtgenote en haar neefje waarin hij vertelt dat de kapitein van de voetbalploeg voor dewelke hij wilde spelen geen christenen in zijn team wil opnemen (CGVS echtgenote p.3, 6). Zo er hier gezien het geheel van bovenstaande observaties nog geloof aan kan worden gehecht, is een dergelijk gegeven onvoldoende ernstig om te concluderen dat het hier vervolging in de zin van de Conventie betreft. Wat betreft de artikels en het 'rapport annuel 2017' neergelegd door uw advocaat en die berichten over de situatie van de christenen in Egypte en de positie van IS, dient opgemerkt dat deze stukken geen betrekking hebben op u persoonlijk. Daarenboven is het CGVS, zoals in een onderstaande paragraaf wordt uiteengezet van mening dat het loutere feit Kopt te zijn niet afdoende is om in aanmerking te komen van de vluchtelingenstatus.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi s, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismes om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Anno 2016-2017 neemt het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Hoewel uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is,, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus - Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president al-Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde motieven baseert, eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Inzake E.I.M.S.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het dorp Naslat Amudin, provincie al Miniya, de Egyptische nationaliteit te bezitten en een Kopt (christen) te zijn. Uw ouders zijn daar nog steeds woonachtig. U hebt vier zussen en één broer, één zus woont met haar man in de Verenigde Staten, een andere zus woont met haar echtgenoot in Antwerpen. Uw overige zussen en broer wonen nog in Egypte.

In 2011 behaalde u uw diploma handel aan de Beni Sweif universiteit. Een jaar later bent u gehuwd met S.(...) A.(...) A.(...) M.(...) (CG X; OV X), eveneens een Kopt, en jullie hebben twee kinderen.

Kort na de geboorte van jullie dochter bleek dat ze dringend nood had aan medische verzorging, jullie bezochten alle ziekenhuizen in al Miniya, doch telkenmale men jullie identiteitsdocumenten zag werd er jullie meegedeeld dat er op dat moment geen bed vrij was. Het feit dat jullie Kopt zijn ligt aan de oorsprong hiervan, zo stelt u. Omdat jullie in jullie regio niet geholpen werden, huurden u en uw echtgenoot een appartement in Cairo, doch ook hier werden jullie op deze wijze behandeld. Uiteindelijk konden jullie terecht in een privéziekenhuis, maar dit was zeer duur en ze konden er uw dochter niet op een adequate wijze behandelen. Een dokter die jullie kenden en die aan de universiteit van Leuven was gepromoveerd, raadde jullie aan naar België te gaan. Jullie kwamen in oktober 2016 legaal, met een medisch visum, naar België en dienden met de hulp van een advocaat een aanvraag 9ter in in hoofde van uw dochter, maar tot op heden hebben jullie nog geen antwoord. Uiteindelijk dienden u en uw echtgenoot hier op 28 december 2016 een asielaanvraag in.

U geeft, behalve het feit dat uw dochter medische verzorging ontzegd werd, aan dat wanneer u met uw man naar de kerk gaat, jullie worden lastiggevallen, zo wordt u dan wel eens op een onbetamelijke manier aangeraakt en dient u uw man dan mee te trekken gezien hij anders ruzie zal maken. Ook wanneer u met uw schoonzus op pad bent gebeurt het dat jullie worden lastiggevallen, doch u vertelt uw echtgenoot hier niets over. Ook werd u wel eens bespuugd omdat u geen hoofddoek draagt en kwam u met uw diploma niet aan de bak omdat u christen bent, dit werd u in kader van een sollicitatie gewoonweg meegedeeld. U verwijst ook naar uw neefje, die heel goed voetbalt, doch die niet opgenomen werd in de voetbalclub omdat de coach geen christenen wilde opnemen.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient opgemerkt dat u uw asielmotieven steunt op de motieven zoals aangehaald door uw echtgenoot. Gezien in diens hoofde door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus werd genomen, kan er evenmin in uw hoofde beslist worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot, die u hieronder kan nalezen.

"Zo hebt u in kader van uw gehoor ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat u uw land hebt verlaten omwille van de medische toestand van uw dochtertje. U zegt letterlijk 'we kwamen naar België omdat onze dochter ernstig ziek is. We hopen dat de dokters hier haar kunnen helpen. Mijn dochter is nog jong en het is te vroeg om de juiste medische diagnose te stellen'. U voegt toe dat dit de enige reden is waarom u en uw echtgenote asiel aanvroegen (Vragenlijst CGVS, vraag 3 punt 5). Ook uw echtgenote beaamt in haar gehoor op DVZ deze feiten, zo stelt zij 'de enige reden waarom we naar België kwamen was om hulp te zoeken voor onze dochter' (Vragenlijst CGVS echtgenote vraag 3 punt 5). Ten overstaan van het CGVS verwijzen u en uw echtgenote nog steeds naar de medische problemen van jullie dochter, doch geven jullie een hele andere wending hieraan. Zo stellen jullie plots dat jullie dochter in Egypte de nodige medische verzorging ontzegd werd omwille van haar en jullie religie. Jullie stellen verschillende ziekenhuizen te hebben geconsulteerd opdat ze jullie dochter zouden opnemen, doch, zo geven u en uw echtgenote aan, zodra men in deze ziekenhuizen op de hoogte kwam van het gegeven dat jullie christenen waren, werden jullie met een smoes wandelen gestuurd (CGVS p.3-4; CGVS echtgenote p.3-4). U met deze toch wel opvallende 'toevoeging' geconfronteerd, antwoordt u 'deze vragen werden niet aan mij gesteld, ik wist niets over de asielprocedure, alles wat me interesseerde was een ziekenhuis en onderdak. Mijn advocate heeft me dan verteld over de asielprocedure en ze zei dat ik alles moest vertellen' (CGVS p.4). Uw echtgenote geconfronteerd met deze bevinding geeft een gelijkaardig antwoord: 'omdat we het niet wisten en we wisten niet wat we moesten verwachten, maar IS heeft al Miniya bereikt, daarna werden vier tot vijf kerken tot ontploffing

gebracht, ook vanwege de Samuel kerk hebben we besloten asiel aan te vragen en onze advocate zei dat we over alles moesten vertellen' (CGVS echtgenote p.4). Het hoeft geen betoog dat deze plots andere wending in jullie verklaringen totaal niet geloofwaardig is. Moesten jullie ervan overtuigd zijn dat jullie religie aan de grondslag lag van de weigering van de Egyptische ziekenhuizen om jullie dochter op te nemen, dan kan het toch niet anders dan dat jullie dit zeer expliciet zouden hebben vermeld in jullie gesprekken ten overstaan van DVZ. Immers, in deze versie van de feiten ligt jullie religie aan de grondslag van jullie vertrek en is het, en zoals reeds werd aangestipt, totaal niet geloofwaardig dat jullie dit niet onmiddellijk ten berde zouden hebben gebracht.

Het ongeloofwaardig karakter van dit aspect van jullie verklaringen wordt nog onderstreept door het gegeven dat jullie ten overstaan van DVZ allebei duidelijk te kennen gaven dat jullie, wanneer jullie dochter aan de beterschap zou zijn, er geen graten in zagen naar jullie land van origine terug te keren (Vragenlijst CGVS vraag 3 punt 4; Vragenlijst CGVS echtgenote vraag 3 punt 4). Moest effectief jullie religie aan de grondslag liggen van jullie vertrek, kan er ook in dit kader verwacht worden dat jullie ten overstaan van DVZ jullie antwoord zouden hebben genuanceerd. Bovendien verklaarden zowel u als uw echtgenote uitdrukkelijk nooit problemen met andere burgers in uw land te hebben gekend, dit in tegenstelling tot uw verklaringen te zijn lastiggevallen in de metro/bus, dat u bespuugd werd en jullie zich geregeld in jullie huis dienden op te sluiten omdat jullie dorp werd aangevallen (CGVS p.4-5). Ook uw echtgenote geeft aan dat ze bespuugd werd omdat ze geen hoofddoek droeg en ze wel eens op onwelvoeglijke wijze werd aangeraakt en verwijst ze nog naar het gegeven dat ze als christen geen job kon krijgen (CGVS echtgenote p.3). Jullie met deze omissies geconfronteerd, antwoordt u dit niet te hebben verteld omdat u niet zou hebben geweten wat er van u werd verwacht en u zich volledig op uw dochter concentreerde (CGVS p.5). Ook uw echtgenote stelt dit effectief niet te hebben vermeld omdat ze zich volledig op haar dochter concentreerde en ze niet wist wat er haar te wachten stond. Jullie advocate zou jullie hebben aangeraden te praten over deze incidenten (CGVS echtgenote p.4-5). Andermaal kunnen deze toevoegingen niet overtuigen daar, en zoals reeds in een bovenstaande paragraaf werd uiteengezet, er van jullie verwacht kan worden, zo deze incidenten op waarheid berusten, deze onmiddellijk ter sprake te brengen. Deze gebeurtenissen vormen immers een fundamenteel onderdeel van jullie vrees bij terugkeer. Dat u deze niet spontaan, al is het maar in het kort, zou hebben vermeld bij DVZ, is veelzeggend.

Wat betreft de medische problemen van jullie dochtertje, en ter staving waarvan u een aantal medische attesten neerlegt, dient opgemerkt dat dit gegeven hier totaal niet ter discussie staat, maar voor de beoordeling van medische motieven dienen jullie, en zoals jullie ook gedaan hebben, te richten tot de geijkte procedure (zie document opgenomen in schrijven van advocaat, dd. 13 juli 2017).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan jullie de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Ter ondersteuning van jullie asielaanvraag leggen u en uw echtgenote volgende documenten neer: jullie beider paspoorten en deze van jullie kinderen, jullie beider identiteitskaarten, geboorteaktes van uw echtgenote, zoontje en dochtertje, jullie huwelijksakte, jullie beider universitaire diploma's, foto's van jullie dochtertje. Al deze stukken hebben betrekking op uw jullie identiteit, religie en opleiding, gegevens die hier niet ter discussie staan. Verder leggen jullie een aantal artikels/foto neer over incidenten waarin christenen het slachtoffer waren van geweld en waaruit blijkt dat de overheid niet bij machte is bescherming te bieden. Niet alle door u in dit kader aangeboden artikels werden door het CGVS ingehouden omdat hierin niet over jullie persoonlijk bericht werd. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie beweerde problemen en gezien deze stukken geen betrekking hebben op jullie persoon, voegen ze niets toe aan jullie asielaanvraag. Wat betreft uw berichten op facebook (zie vertaling toegevoegd aan groene map) waarin u vertelt wat u meemaakte, zijn dit louter uw verklaringen, niets meer en niets minder. Verder nog een chatbericht tussen uw echtgenote en haar neefje waarin hij vertelt dat de kapitein van de voetbalploeg voor dewelke hij wilde spelen geen christenen in zijn team wil opnemen (CGVS echtgenote p.3, 6). Zo er hier gezien het geheel van bovenstaande observaties nog geloof aan kan worden gehecht, is een dergelijk gegeven onvoldoende ernstig om te concluderen dat het hier vervolging in de zin van de Conventie betreft. Wat betreft de artikels en het 'rapport annuel 2017' neergelegd door uw advocaat en die berichten over de situatie van de christenen in Egypte en de positie van IS, dient opgemerkt dat deze stukken geen betrekking hebben op u persoonlijk. Daarenboven is het CGVS, zoals in een onderstaande paragraaf wordt uiteengezet van mening dat het loutere feit Kopt te zijn niet afdoende is om in aanmerking te komen van de vluchtelingenstatus."

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi s, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismes om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Anno 2016-2017 neemt het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Hoewel uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is,, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus - Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president al-Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints,

militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegeerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde motieven baseert, eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en een manifeste appreciatiefout, voeren verzoekers aan dat artikel 27 van voornoemd koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet correct werd toegepast door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Volgens verzoekers begaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* een manifeste appreciatiefout door telkens de voor hen meest nadelige interpretatie te weerhouden.

Verzoekers benadrukken dat hun eerste doel was om het leven te redden van hun dochter, die omwille van haar religie geen toegang kreeg tot de publieke ziekenhuizen. Zij verwijzen naar hun gehoorverslagen, waaruit duidelijk naar voor komt dat hen in een publiek ziekenhuis elke medische verzorging werd ontzegd omwille van hun geloof. Zij hekelen dat deze realiteit niet serieus aan bod komt in de bestreden beslissingen. Verzoeker heeft bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien vermeld "*In Egypte konden we geen medicatie verkrijgen*". Er werd hem echter niet gevraagd waarom ze die medicatie niet konden verkrijgen. Verzoeker legde dit verder uit tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers betogen dat, ook al betreft dit een medisch gevolg, dit gevolg te wijten is aan één van de vijf oorzaken van vervolging. Verzoekers zijn van mening dat discriminatie tot een erkenning kan leiden

wanneer de “gevroesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt”. Zij benadrukken andermaal dat hun dochter naar België moest komen, anders zou ze sterven. Bijgevolg is hier naar het oordeel van verzoekers zeker en vast sprake van een schending van een fundamenteel recht (artikel 2 EVRM (recht op leven) en 3 EVRM (verbod van foltering en onmenselijke en vernederende behandeling)).

Waar hen in de bestreden beslissingen wordt verweten bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet te hebben gesproken over hun problemen omwille van hun geloof, wensen verzoekers de context van de indiening van hun asielaanvraag te schetsen: “De aanvraag werd op 28 december 2016 ingediend. De vragenlijst werd op 18 januari 2017 op DVZ aangevuld.

Bij hun aankomst in België, hadden verzoekers een advocaat die enkel aangesteld was voor de indiening van hun aanvraag voor medische redenen (9ter). Ze hebben hem maar één keer ontmoet en die advocaat had niet veel interesse om het dossier van heel dichtbij op te volgen. Ook een andere advocaat in Brussel kon hen blijkbaar niet serieus voorbereiden op hun asielaanvraag.

In elk geval en dit is het hoofdargument voor het niet vermelden van de problemen tengevolge van hun geloof: Verzoekers waren altijd heel druk bezig met de dramatische situatie van hun baby, die meer dan eens, heel dicht bij de dood kwam. Het bewijs dat haar medische situatie heel ernstig is, is het feit dat de medische aanvraag gegrond is geacht, wat extreem zelden is.

Bovendien, was de medische situatie van de dochter van verzoekers bijzonder slecht precies tijdens de periode van de indiening van de asielaanvraag. Op 28 december 2016, mocht verzoeker de hele rij voorbij steken omdat zijn dochter geïntubeerd was met een beademingsbuis door de neus. Verzoekers leggen een medisch attest neer die die heel ernstige situatie aantoont (stuk 5).

Die heel zware periode werd uiteengezet in een attest van de sociaal assistenten van de LOI dat per mail overgemaakt werd door de juriste van de vzw « Point d'appui » (wat verweerster "schrijven van advocaat 13 juli 2017" noemt). Uit dit schrijven (stuk 4) en de gehoor verslagen ("mijn concentratie was op mijn dochter gericht (gehoor verslag van de heer S.(...), p. 5); "omdat we aan het focussen waren op onze dochter en we niet wisten wat ons te wachten stond" (gehoor verslag van Mevrouw S.(...), pp. 4-5)) blijkt duidelijk dat wat als enigste telde op het moment van de indiening van de aanvraag, was het overleven van hun dochttertje.

Verweerder verwijt verzoekers niets te hebben verteld over de discriminatie waarvan ze het slachtoffer waren, en vooral het feit dat hun dochter medische verzorging ontzegd werd wegens hun geloof. Als men beide vragenlijsten nader bekijkt, ziet men dat de antwoorden heel kort geformuleerd zijn. De ouders wouden zo snel mogelijk terug zijn bij hun dochttertje die op elk moment kon sterven in het ziekenhuis. Het enigste waaraan ze nog konden denken was D.(...). Welke ouder zou anders reageren? Het is pas rond april 2017 dat verzoekers naar een LOI mochten verhuizen, en nadat D.(...) 3 maanden in het ziekenhuis gebleven was.

Daar ontmoetten ze de sociaal assistenten van de LOI die hen naar de VZW "Point d'appui" in Luik doorverwezen om de juridische situatie van verzoekers te onderzoeken.

Daar kregen verzoekers voor het eerst te horen dat "een puur medische reden" geen geldige reden voor asiel is. De Genève Conventie werd nog eens uitgelegd en de vrees omwille van het geloof kwam dan duidelijk voor het eerst naar boven. Dit was ook te linken aan de veelvuldige aanslagen die de Kopten viseerden de laatste maanden.

Daarom heeft de heer S.(...), via zijn sociaal assistenten, uitgelegd aan verweerster waarom hij niet kan terugkeren. Maar verweerster blijkt de in deze brief geschreven informatie enkel te linken aan de 9ter procedure, terwijl het attest elementen bevat over de vrees voor vervolging omwille van hun geloof.

Verzoeker vertelt over de aanslagen in Miniya, die voor hem zijn dood betekend zou hebben indien hij niet in België verbleef op dat moment aangezien hij voor zijn vertrek elk jaar als pelgrim aan deze bedevaart deelnam. Bovendien, legt hij ook uit dat hij het slachtoffer was van discriminerende feiten en dat hij dat verder zou uitleggen voor het CGVS.

Zodra verzoeker op de hoogte gebracht werd van de juiste en volledige definitie van de asielmotieven, werd er beslist om een meer gedetailleerde brief op te sturen wat dus op 17 juli 2017 gebeurde.

Gezien de omstandigheden, zijn verzoekers van mening dat ze samengewerkt hebben met het CGVS en dat ze aan hem alle elementen hebben laten weten van zodra ze zelf begrepen in hoever die elementen belangrijk waren.

Verzoekers hadden ook kunnen afwachten tot ze uitgenodigd werden om hun relaas aan te vullen, maar ze besloten om het zo snel mogelijk recht te zetten.”

Verzoeker wijzen er voorts op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen erkent dat “koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op

zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen". Verzoekers herhalen dat de meest discriminerende maatregel die hen heeft getroffen het ontzeggen van medische verzorging aan hun stervende dochter betreft. Daarnaast hebben zij het volgende meegemaakt omwille van hun religie:

- Het dorp van verzoekers dat uit 95% christenen bestaat werd (en wordt nog steeds) door de inwoners van de omliggende dorpen Jala of Shouroubi aangevallen (gehoorverslag van de heer S., pp. 2 en 4);
- Het huis van verzoekers dat aan het begin van het dorp ligt werd vaak aangevallen door de extremisten: *"ons huis ligt in het begin van het dorp en ze komen langs ons huis en we moeten als eerste het huis afsluiten en weglopen (...). Laatste keer was in 2015, toen ik het land verliet deden ze dat om de 4 of 5 maanden, bij elk seizoen of gelegenheid"* (Ibid., p. 5);
- De vrouwen, waaronder ook verzoekster, worden ook lastiggevallen en aangeraakt door de mannen die hen op weg naar de kerk aanspreken.
- Verzoekers en hun dorpelingen worden ook met stenen bekogeld (gehoorverslag van de heer S., p. 5);
- Verder kon verzoekster niet werken met haar handelsdiploma omwille van het feit dat ze christen is (gehoor verslag van mevrouw S., p. 3).

Verzoekers stellen dat zij ook harder werden lastiggevallen omdat de vader van verzoekster een kerkleider was. Als men dit alles op een rijtje zet, kan dat zwaar wegen op het dagdagelijkse leven. Bovendien wenst verzoeker nog te verduidelijken dat hij er alles aan deed om elke escalatie te vermijden. Hij moest zich altijd discreet houden en zich aan de situatie en de realiteit aanpassen.

Aan het voorgaande moet ook de actuele veiligheidscontext toegevoegd worden. Verzoekers kwamen toe in België begin oktober 2016. Voor 2016 werden de Kopten in het algemeen zwaar gediscrimineerd, maar zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het zelf schrijft, begon het geweld toe te nemen anno 2016-2017. Dit wordt ook bevestigd door verschillende openbare bronnen. Aanvallen tegen de Egyptische Koptische christelijke religieuze minderheid zijn geëscaleerd sinds de afzetting van voormalig president Mohamed Morsi in juli 2013. Koptische kerken en huizen zijn in brand gestoken, leden van de Koptische minderheid zijn fysiek aangevallen en hun eigendommen zijn geplunderd. Naast deze heropflakking van het geweld tegen de Kopten vonden ook belangrijke en regelmatige dodelijke aanvallen plaats, zo ook specifiek in Miniya, verzoekers hun regio van herkomst. Over deze aanvallen werd veelvuldig gerapporteerd in de media en in openbare rapporten. De aanslag die op verzoekers het meest indruk heeft gemaakt is deze die plaatsvond in hun regio in mei 2017, anderhalve maand nadat IS aanslagen tegen twee Koptische kerken had opgeëist waarbij 45 doden waren gevallen, en die gericht was tegen een bus die Koptische pelgrims naar het St. Samuel klooster vervoerde. Verzoeker legde in de brief van 17 juli 2017 doorgemailed door de VZW Point d'Appui uit dat hij normaliter jaarlijks als pelgrim deelneemt aan deze bedevaart waarbij 29 doden gevallen zijn. Als de zaak van hun dochter, die vanwege haar religie geen toegang kreeg tot de gezondheidszorg, hen niet had doen vluchten, zouden verzoekers naar eigen zeggen waarschijnlijk met de andere pelgrims ook slachtoffer van IS geweest zijn. Verzoekers wijzen erop dat de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie niet per se hoeft te bestaan op het moment van vertrek uit het land van herkomst. Vreemdelingen die hun land van herkomst niet hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, maar voor wie deze vrees is ontstaan tijdens hun verblijf in het buitenland, bijvoorbeeld door de wijziging van het regime, kunnen beschouwd worden als *"réfugié sur place"*. Verzoekers besluiten uit het voorgaande dat, indien zij voor hun komst naar België niet direct het slachtoffer zijn geweest (behalve dan voor de toegang tot medische verzorging), in het licht van deze elementen niet kan betwist worden dat zij niet naar Egypte kunnen terugkeren en dat ze als 'vluchtelingen ter plaatse' moeten beschouwd worden, te meer daar *in casu* de dreiging wordt versterkt door het feit dat de vader van verzoeker een kerkleider is. Bovendien is de Egyptische overheid volgens verzoeker zeker en vast op de hoogte van zijn verblijf in België, waardoor hij naar eigen zeggen zeker niet kan terugkeren.

Tot slot gaan verzoekers in op de beschermingsmogelijkheden door de Egyptische autoriteiten. Zij voeren aan dat de Kopten door hun autoriteiten niet worden beschermd. Hoewel de Egyptische president Abdul Fattah al-Sisi herhaaldelijk steun heeft betoond voor de Koptische gemeenschap, blijven daden gericht tegen christenen in Egypte ongestraft. Deze daden worden zelden onderzocht en de daders worden niet berecht, aldus verzoekers, die ter staving van hun betoog verwijzen naar de stukken 6, 9 en 10 toegevoegd aan het verzoekschrift.

Verzoekers besluiten *"Met het oog op al deze bovenstaande elementen is het duidelijk dat verzoekers die al het slachtoffer waren van geweld en discriminatie, waaronder de ontoegankelijkheid voor*

gezondheidszorg voor hun baby vanwege hun Koptische religie, vrezende - als gevolg van de heropleving van het geweld en de aanslagen die door extremisten in Egypte en meer specifiek in hun regio van herkomst gepleegd werden - vervolging of zelfs de dood vanwege hun lidmaatschap van de Koptische gemeenschap. Dienovereenkomstig vervullen verzoekers, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, alle voorwaarden om als vluchtelingen te worden erkend of ten minste van de subsidiaire bescherming te mogen genieten.”

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een schrijven dat VZW Point d'Appui op 17 juli 2017 via email naar de Dienst Vreemdelingenzaken stuurde, een medisch attest dd. 26 januari 2017, een medisch rapport dd. 11 maart 2017, het rapport *“Egypt: Government must protect Coptic Christians targeted in string of deadly attacks in North Sinai”* van Amnesty International van 1 maart 2017, het *“2016 Report on International Religious Freedom – Egypt”* van US Department of State van 15 augustus 2017, het document *“Anfragebeantwortung zu Ägypten: Informationen zur Lage von KoptInnen; staatlicher Schutz [a-10203]”* van Accord van 6 juli 2017, het *“2017 World reports. Egypt”* van Human Rights Watch van januari 2017 en het artikel *“Les Coptes sont constamment attaqués en Égypte”* van La Croix van 26 februari 2017.

Ter terechtzitting van 12 januari 2018 leggen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een Amerikaans visum verleend aan de moeder van verzoeker, het artikel *“Ten killed, five injured in terrorist attack against church in Halwan, Egypt”* van 29 december 2017 en diverse documenten in het Arabisch.

Bij faxbericht van 18 januari 2018 bezorgen verzoekers aan de Raad een kopie van de tijdelijke verblijfsvergunning die hen werd afgeleverd omwille van de medische toestand van hun dochter.

Ter terechtzitting van 9 februari 2018 leggen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een medisch attest waarin wordt verklaard dat de dochter van verzoekers een ernstige neurologische handicap heeft die de aanwezigheid van haar moeder thuis vereist, en die verzoekster dus belet om werk te zoeken, wat nochtans een voorwaarde betreft om een verlenging van de verblijfsvergunning te kunnen verkrijgen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) zij in het kader van hun gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden dat zij hun land hebben verlaten omwille van de medische toestand van hun dochtertje en zij ook ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog steeds verwijzen naar de medische problemen van hun dochter doch zij hieraan een hele ander wending geven en plots stellen dat hun dochter in Egypte de nodige medische verzorging ontzegd werd omwille van haar en hun religie maar het totaal niet geloofwaardig is dat zij dit niet onmiddellijk te berde zouden hebben gebracht en het ongeloofwaardig karakter van dit aspect van hun verklaringen nog wordt onderstreept door het gegeven dat zij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken allebei duidelijk te kennen gaven dat zij, wanneer hun dochter aan de beterhand zou zijn, er geen graten in zagen naar hun land van origine terug te keren, (ii) zij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarden nooit problemen met andere burgers in hun land te hebben gekend, dit in tegenstelling tot verzoeker zijn verklaringen dat hij werd lastiggevallen in de metro/bus, dat hij bespuugd werd en zij zich geregeld in huis dienden op te sluiten omdat hun dorp werd aangevallen, en verzoeksters verklaringen dat zij bespuugd werd omdat ze geen hoofddoek droeg, dat ze wel eens op onwelvoeglijke wijze werd aangeraakt en dat ze als christen geen job kon krijgen, toevoegingen welke andermaal niet kunnen overtuigen daar er van hen verwacht kan worden dat zij deze incidenten, zo deze op waarheid berusten, onmiddellijk ter sprake brengen, (iii) de medische problemen van hun dochtertje niet ter discussie staan maar zij zich voor de beoordeling van medische motieven dienen te richten tot de geijkte procedure, zoals zij ook gedaan hebben, (iv) de door hen neergelegde documenten de appreciatie van hun asielaanvraag niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (v) hoewel Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en te maken kunnen krijgen met geweld, en de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het louter feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een

reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit

hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”.

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

De overheid moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de verzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de verzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de asielinstantie bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

2.7. Uit verzoekers hun verklaringen en de door hen neergelegde documenten blijkt dat hun dochtertje te kampen heeft met ernstige medische problemen. Verzoekers stellen dat hun dochter in Egypte de nodige medische verzorging ontzegd werd omwille van haar en hun religie. De Raad leest dienaangaande in de gehoorverslagen: “AZ: De medische problemen begonnen na de geboorte van mijn dochter, we namen contact op met alle ziekenhuizen in al Miniya om onze dochter op te nemen en toen ze haar medische documenten zagen, zeiden ze dat ze geen plaats hadden voor mijn dochter, later zullen we een contact opnemen als een bed vrij komt, het gaat over vele ziekenhuizen. CG: Zoals? AZ: O.a. Susan Mubarak, daarom besloten we naar Caïro te verhuizen en daar een appartement te huren. Ik heb ook alle ziekenhuizen bezocht. CG: Zoals? AZ: Abou al Rish en Jabani en Abou Dris al Farsani, kindziekenhuis en telkens als we onze id-kaarten en bewijsstukken lieten zien dan werd onze dochter geweigerd, ze kreeg geen bed in het ziekenhuis en dat vonden we raar, uiteindelijk vonden we een privé ziekenhuis dat haar opnam (...) CG: U zegt dat u naar de ziekenhuizen in Al Miniya ging, maar er was geen bed voor haar, hoe komt dat? AZ: Omdat ik christen ben. Aan de telefoon zei men ‘kom maar langs’, maar als ik aankwam en ze zagen mijn documenten zeiden ze ‘neen, we hebben geen plaats’, het staat op onze id-kaarten dat we christen zijn. CG: Hoe weet u dat dit de reden is, dat u christen bent? AZ: Omdat ze eerst zeiden kom maar af en als ze de documenten zagen zeiden ze ‘neen’. CG: Welke ziekenhuizen in al Miniya gaven u dat antwoord? AZ: Susan Mubarak, Miniya Nationaal ziekenhuis, Miniya algemeen ziekenhuis en het universitair ziekenhuis. CG: U werd telkens gevraagd te komen en dan was het neen, iedere keer? AZ: Ja, daarom gingen we naar Caïro. CG: Zijn

er dan geen christelijke ziekenhuizen in Al Miniya? AZ: Jawel, maar heeft niets te maken met kinderen; onze financiële middelen zijn niet genoeg om haar naar een privé ziekenhuis te brengen en daarom zochten we een staatsziekenhuis, de dokters weten niet wat er aan de hand is maar blijkbaar iets zeer complex. (...) CG: Kon u in Cairo uw dochter laten opnemen in een ziekenhuis? AZ: Dat probeerden we in Abou Rish en Fransi en ze zeiden, we hebben geen plaats, de kinderen zitten op straat te wachten. CG: Hoe bent u bij dat privé ziekenhuis terecht gekomen? AZ: Ik heb aan mijn collega's gevraagd of ze een ziekenhuis kennen en ze zeiden je moet naar het 'Kids' ziekenhuis in de Muhandisien wijk. CG: U bent daar naartoe gegaan? AZ: Ja. CG: En ze is daar opgenomen? AZ: Ja, toen ze drie maanden oud was, haar situatie escaleerde. CG: Daar werd ze behandeld? AZ: Neen, ze wisten niet wat er aan de hand is, ze zeiden dat ze geen geneesmiddelen hadden (az begint te wenen). Ze zeiden dat ze geen geneesmiddelen hebben in Egypte, ze gaven me voorschriften, maar ik kon ze niet vinden. Ze kreeg 3 epileptische aanvallen per dag. (...) CG: U zegt dat uw dochter geen behandeling kreeg in de ziekenhuizen omwille van het Kopt zijn? AZ: Ze ontvangen haar niet eens, ik heb dat vooral gezien in al Miniya." (administratief dossier, stuk 6, p. 3-4) en "AZ: We hebben ons land verlaten omwille van onze dochter, ze werd opgenomen in een privé ziekenhuis omdat we geen staatsziekenhuis vonden, ze kreeg er geen bed omdat we christenen zijn, dat zagen ze op onze documenten. Zelfs in het privé ziekenhuis werd ze niet goed behandeld, mijn man was op zoek naar haar geneesmiddelen maar hij vond ze niet, we hebben die geneesmiddelen nodig om haar medische toestand te stabiliseren. (...) CG: U zegt, we vonden geen staatsziekenhuis dat onze dochter wilde opnemen, vertel daar eens over? AZ: In al Miniya, daar hebben we alle ziekenhuizen bezocht, telkens als ze ons identiteitsdocumenten zien, dan zeggen ze 'neen we hebben geen plaats, dat komt omdat we christen zijn, dat hebben we ook meegemaakt in Cairo, daarom kozen we voor een privé ziekenhuis, maar dat kost veel. CG: Welke ziekenhuizen in al Miniya hebben jullie geprobeerd? AZ: Nationaal ziekenhuis, universitair ziekenhuis, Susan Mubarak, Homiyat en nog een ander ziekenhuizen. CG: Jullie contacteerden dan het ziekenhuis of hoe ging dat? AZ: We bellen ze op en dat zeggen ze kom maar af en als ze dan onze id documenten zien, dan zeggen ze 'we gaan jullie later opbellen'. CG: En dat gebeurde niet ofzo? AZ: Vroeger was het beter, nu niet meer. CG: Belden ze jullie terug? AZ: We zochten actief. CG: Maar belden ze u terug? AZ: Neen, ze negeerden ons. CG: Waren er in Al Miniya geen christelijke ziekenhuizen waar jullie terecht konden? AZ: Neen. CG: Maar er moeten toch wel christelijke ziekenhuizen geweest zijn? AZ: Ja, dat kan wel, maar geen afdeling voor kinderen. (...) CG: Wat hebben jullie dan in Cairo gedaan om jullie dochter onder te brengen in het ziekenhuis? AZ: We gingen naar Abou Al Rish, Al Yabani en al Farsani, ze zeiden dat ze zouden terugbellen maar ze deden dat niet, we gingen ook naar het staatsziekenhuis, maar onze dochter werd niet ontvangen. Op het einde hebben we een privé ziekenhuis in de Muhandissien wijk genomen, dat is een duur ziekenhuis, en noemt Kids ziekenhuis (...) CG: Waarom zegt u dat het niet opvangen van uw dochter omwille van jullie religie is? AZ: Elke keer bellen we en zeggen ze kom maar langs, maar als we gaan zien ze onze identiteitsdocumenten en dan weigeren ze ons. CG: Wat voor reden geven ze dan voor die weigering? AZ: Dat er geen plaats is. Zelfs in het privé ziekenhuis, daar hadden ze geen geneesmiddelen, mijn man moest naar alle apothekers van het land gaan om dat te vinden, en hij heeft het niet gevonden." (administratief dossier, stuk 6B, p. 3-4). De Raad ziet, in tegenstelling tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen reden om deze verklaringen, die over de gehele lijn eensluidend zijn en die de Raad doorleefd overkomen, a priori ongeloofwaardig te achten, louter omdat verzoekers ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel hebben verklaard dat zij hun land hebben verlaten omwille van de medische toestand van hun dochttertje en zij hierbij niet tevens hebben aangegeven dat hun dochter in Egypte de nodige medische verzorging werd ontzegd omwille van haar en hun religie. Verzoekers overtuigen de Raad waar zij ter verschoning van hun zeer beknopte verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken stellen dat zij op het ogenblik van het indienen van hun asielaanvraag vooral gefocust waren op hun dochter, wiens medische toestand in die periode bijzonder slecht was.

Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat Koptische christenen in Egypte te maken kunnen krijgen met discriminatie, hetgeen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen ook uitdrukkelijk wordt erkend. Het ontzeggen van toegang tot de publieke gezondheidszorg louter omwille van de religie van de patiënt kan naar het oordeel van de Raad worden gekwalificeerd als een schending van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en is aldus dermate ingrijpend om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te worden beschouwd.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat *in casu* een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is en dat in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partijen wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS